

ΕΥΦΕΙΝΟΜ
ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΟΣ Β'. — ΤΕΥΧΟΣ ΚΖ'.

26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διανοητική κατάστασις τῶν Μεσογείων. — Ἴπποδρομικοὶ ἀγῶνες καὶ ἡ στάσις τοῦ Νίκα ἐν Κωνσταντινουπόλει — Πόλεμος κατὰ τῶν λύκων ἐν Ῥωσίᾳ. — Διασκεδάσεις τῶν σοφῶν. — Περὶ βαρομέτρου — Αἶνιγμα. — Βιβλιοκρισία. — Εἰδήσεις.

ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΞΙΦΙΛΙΝΟΥ

1882

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΓ΄.

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ.

Ὁ ἀναγνώστης ἐν ταῖς δημοσιευθείσαις εἰς τρία κατὰ συνέχειαν φύλλα τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ Ἐπιστολαῖς, ἐκ τῶν μεσογείων προελθούσαις, ἐναργῶς εἶδεν, οἷον βαθύ σκοτός καὶ ἀδιαπέραστος ἀχλύς ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν μεσογείων τούτων χωρῶν, ἃς οἰκοῦσι δύστηνοι ὁμογενεῖς ἡμῶν· πολλοὶ ἐπέκριναν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπιστολῶν τούτων, δι' ἧς ἠθελήσαμεν μόνον νὰ δώσωμεν πιστὴν καὶ πραγματικὴν εἰκόνα τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τῆς ὑπὲρ ἡμᾶς χώρας, εὐρίσκοντες τὸν τρόπον τοῦτον θίγοντα τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ἐκτιθέντα τὰ πνευματικὰ κεφάλαια τῶν ἐπαγγελλομένων τὸν διδάσκαλον εἰς τὰς χώρας ταύτας· ἡμᾶς τούναντίον εἰς τὴν δημοσίευσιν τούτων παρῶρμησεν ἡ ἀκράδαντος πεποιθήσις, ἣν τρέφομεν ὅτι τὰ καταδιβρώσκοντα τὸ ἔθνικόν ἡμῶν σῶμα ἀφανῆ ἔλκη καὶ τὰ κακῶς παρ' ἡμῖν ἔχοντα μόνον διὰ τῆς εἰλικρινοῦς πρὸς ἀλλήλους ἐξομολογήσεως καὶ ἀδελ-

φικῆς περὶ τῆς καχεκτικῆς αὐτῶν καταστάσεως συζητήσεως καὶ τῆς παραστάσεως τῆς ἀληθοῦς τῶν πραγμάτων καταστάσεως καὶ ὑποδείξεως τῶν προσφόρων πρὸς θεραπείαν μέσων δύνανται νὰ θεραπευθῶσι, τὰ δὲ χρῆζοντα προαγωγῆς καὶ βελτιώσεως ἐπὶ τὰ κρείττω νὰ προαχθῶσι καὶ νὰ μεταρρυθμισθῶσι, ἀναδεικνυμένης οὕτω τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαίδευσέως λυσιτελεστέρου καὶ καρποφοροῦτερου εἰς τὴν περίῃμας χώραν καθισταμένου. Ἐπρεσβεύσαμεν καὶ πρεσβεύομεν ὅτι ἂν μὴ ἐπανειλημμένως καὶ ἀκριβῶς καταδείξωμεν τὴν ἐπείγουσαν πνευματικὴν ἀνάγκη τῶν μεσογείων σπουδαία καὶ πραγματικὴ φροντίς περὶ αὐτῆς οὐδεμία θέλει καταβληθῆ, ὅτι ἂν μὴ ἐγείρωμεν διαπύρσιον τὴν φωνὴν δὲν θέλομεν ἀφυπνίσει τοὺς ἐν ληθάργῳ παραδεδομένους, οἵτινες ἄγρυπνον ἔδει νὰ ἔχωσι τὸ ὄμμα ὅπως δυνηθῶσι νὰ ἀνεύρωσι τὰ ἀληθῆ αἷτια τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ ἐπιφέρωσι τὴν δέουσαν θεραπείαν.

Καὶ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν καὶ ἐνταῦθα ἕκαστος εὐχερῶς δύναται νὰ ἐννοήσῃ, οἷα παιδεία δύνα-

ται να μεταδοθῆ καὶ οἷα γράμματα νὰ διδασκῶσι παρὰ τοιούτων ὀπαδῶν τοῦ λογίου Ἐρμού, τὸν διδάσκαλον ἐπαγγελλομένων. Ἀλλὰ πολλοὶ παρ' ἡμῶν νομίζουσιν ὅτι ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχη ἐν οἰκονομῆσιν σχολεῖον μὲ τέσσαρας ξηροὺς τοίχους ἐν τινὶ χωρίῳ, ἀρκεῖ νὰ φοιτῶσιν ἐν αὐτῷ 20—30 γυμνόποδες μαθηταὶ καὶ παρακάθηται μεταξὺ αὐτῶν διδάσκαλός τις ἀπόξων, μόλις στοιχεῖα τινὰ ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ὡς κεφάλαια τῆς μαθήσεως αὐτοῦ φέρων, μὴ ἐννοῶν καὶ τὰ ἀναγινωσκόμενα, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαίδευσως καὶ τῆς μεταδόσεως τῶν φῶτων καὶ τῆς παιδείας θαυμασίως ἐπετεύχθη, ἡ ἐθνικὴ ἱστορία καὶ τὰ ἐθνικὰ μάλιστα ὀνόματα Πλαταίου καὶ Μαραθῶν εὐρίσκουσι πλέον ἢ ἄλλοι εἰς τὰς καρδίας τῶν ὀρεσιτρόφων ὁμογενῶν καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ἐθνισμοῦ πληροῦσα αὐτοὺς ζωῆς ἐπέρχεται καὶ κατακτᾷ τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἀνάγκη ἐπιβάλλουσα καὶ φροντίς ἀναπόδρατος παρίσταται ἡ μόρφωσις διδασκάλων, συναισθανομένων τὴν ὑψηλὴν τοῦ διδασκάλου ἀποστολὴν, ἵνα καὶ ἡ ἐκπαίδευσις λάβῃ ἀξίαν τοῦ ὀνόματος ὑπόστασιν καὶ οἱ καρποὶ τῆς παιδείας ἀγαθοὶ καὶ λυσιτελεῖς ἀποκομισθῶσιν· ὅτι ἡ πρός ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαίδευσως ἀνάγκη ἐν πρώτοις νὰ δημιουργηθῶσι καὶ παρασκευασθῶσι τὰ ἐπιτήδεια ὄργανα, ἅτινα καὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἤθελον κατανοῆσαι καὶ πρὸς τὴν

ἐπιτυχίαν αὐτοῦ σκοπίμως καὶ λυσιτελεῶς ἤθελον ἐργασθῆ. Πρὸς τοῦτο δὲ, ὡς ἄλλοτε ἐγράψαμεν, μόνον πρόσφορον καὶ συντελεστικὸν μέσον κρίνομεν τὴν ἴδρυσιν διδασκαλείου πρὸς μόρφωσιν δημοδιδασκάλων, διότι οὕτω ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῶν γραμμάτων καὶ τοῖς μεσογείοις δύναται νὰ δοθῆ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις ἐπαρκῆς καὶ ὠφέλιμος· ἡ δὲ ἴδρυσις καὶ συντήρησις τοιοῦτου διδασκαλείου, ἔχοντος διετὴ σειρὰν μαθημάτων τῆς νέας συνδιδασκτικῆς μεθόδου ὑπὸ ἀρμοδίων παιδαγωγῶν διδασκομένων, οὔτε ἐκ τῶν δυσχερῶν καὶ ἀνεφίκτων ἔργων δύναται νὰ λογισθῆ, οὔτε δαπάνης μεγάλης καὶ δυσσευρέτου δεῖται, ὥστε ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νὰ προσκρούσῃ κατ' ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν· ἀπαιτεῖται μόνον διακαὴς πρὸς διάδοσιν τῆς παιδείας πόθος, ὡς ἐλατῆριον τῶν ἡμετέρων ἐνεργειῶν, εὐλικρίνεια καὶ ὁμόνοια, ὡς μοχλὸς τῶν ἡμετέρων πράξεων. Ἄν δὲ τις θεωρῆ ἀνεφίκτα καὶ δυσχερῆ τὰ λεγόμενα ἄς παύσῃ τοῦλάχιστον παριστῶν ἴσως ῥόδινα τὰ πράγματα καὶ προσθεύων ὅτι καλῶς ἔχουσι τὰ τῆς ἐκπαίδευσως παρ' ἡμῶν καὶ ὅτι ἐκπληροῦμεν ἀπαρεγκλίτως τὸ καθήκον ἡμῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τοὺς περιοίκους, ὅτι ἡ παιδεία διαδίδεται καὶ τὰ φῶτα ἐπέχυσαν πανταχοῦ τὴν φαιδρὰν καὶ αἰτίδιον αὐτῶν λάμψιν.

ΟΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΙΚΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἐνῶ ὁ Ἰουστινιανὸς ἡσχολεῖτο περὶ τὰ νομοθετικὰ αὐτοῦ ἔργα μικροῦ ἐδέησεν ἐν ἔτει 532 νὰ ἀποβάλῃ τὴν βασιλείαν ἕνεκα στάσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκραγείσης. Ἡ στάσις αὕτη διεξήχθη ὑπὸ τῶν λεγομένων φατριῶν τοῦ ἵπποδρόμου, ὥστε πρόσφορον εἶναι νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθ' αὐτὰ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν περιπετειῶν τῶν περιωνύμων ἐκείνων ἀγῶνων, τῶν ὁποίων ἐλάβομεν καὶ προηγουμένως ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν παρεστήσαμεν ἔτι ὄλην τὴν σπουδαιότητα. Αἱ ἀρματοδρομίαι ἀπετέλουν ἀνεκαθεν μέρος τῶν πανηγύρεων, ὅσαι ἐτελοῦντο εἰς πολλὰς ἐλληνίδας πόλεις, καὶ ὧν ἐπιφανέστεραι ἦσαν τὰ Ἴσθμια, τὰ Νέμεα, τὰ Πύθια, καὶ μάλιστα τὰ Ὀλύμπια, περὶ τῶν ὁποίων ἐν ἐκτάσει ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ. Μετὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἐλληνισμοῦ εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς τῆς κυρίως Ἑλλάδος χώρας, μετεφυτεύθησαν εἰς τὰς χώρας ταύτας καὶ αἱ ἐλληνικαὶ ἐκεῖναι πανηγύρεις, ἰδίως εἰς Αἰγὰς, Θεσσαλονίκην, Νικόπολιν, Δίον, Κύζικον, Μαγνησίαν, Νίκαιαν, Πέργαμον, Ἀνάζαρβον τῆς Κιλικίας, Σίδην, Ἐφεσον, Σμύρνην, Θυάτειρα, Ταρσὸν, Ἀτάλειαν Τράλλεις, Τύ,

ρον, Ἀντιόχειαν, Ἀλεξάνδρειαν· ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Πολλοὶ τῶν ἀγῶνων τούτων ἔφερον αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἱερὸν, τὸ ἐλληνικὸν τῶν Ὀλυμπίων ὄνομα, εἰ καὶ τινες προσέλαβον, τοῦ καιροῦ προϊόντος, ἤθη ῥωμαϊκά. Ἰδίως δὲ τὸν ἐλληνικὸν ἄμα καὶ ῥωμαϊκὸν τοῦτον χαρακτήρα εἶχεν ὁ ἐν Ἀντιοχείᾳ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, ὅστις ἀπέβη πολύκροτος ἀπὸ τῆς τρίτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ παραδόξως ἤκμασε μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς ἔκτης, ὅτε ἐν ἔτει 521 κατηργήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου.

Ἀλλὰ μάλιστα ἱστορικῆς μνείας ἀξίαι ὑπῆρξαν αἱ ἀρματοδρομίαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἵτινες καὶ ἐξαιρέτως φυσικῶ τῷ λόγῳ διωργανώθησαν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπικρατησάντων ἵπποδρομικῶν ἀγῶνων. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ταύτῃ ταῦ κράτους πρωτεύουσα τὰ συναγωνιζόμενα ἄρματα ὄντα κατ' ἀρχὰς δύο, ἔπειτα ἐδιπλασιάσθησαν τέσσαρα δὲ ὡσαύτως ὑπῆρξαν κατ' ἀρχὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ βραδύτερον περιωρίσθησαν καὶ ἐνταῦθα εἰς δύο. Τὰ χρώματα τοῦ ἱματισμοῦ τῶν δύο κατὰ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ εἰσαχθέντων ἀρματηλατῶν ἦσαν τοῦ ἐνὸς λευκόν, τοῦ ἄλλου ἐρυθρόν· τὰ δὲ χρώματα τῶν μετὰ ταῦτα προστεθέντων δύο ἦσαν τοῦ ἐνὸς πράσινον, τοῦ ἄλλου κυανόν· καὶ τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα εἶναι τὰ ἐπὶ τέλος παραμειναντα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τοσαύτη

δὲ ἦτο ἡ φιλοτιμία τῶν ἀγωνιζομένων καὶ τοσοῦτον σφοδρὰ τὰ πάθη τὰ ὅποια ἐκίνοον παρὰ τοῖς θεαταῖς, ὥστε πρωῒ-μώτατα εἶχον σχηματισθῆ ἐν Ῥώμῃ φα-τρῖαι κατὰ τὰ διάφορα τῶν ἀρματηλα-τῶν χρώματα, οἱ λευκοί, οἱ ἐρυθροί, οἱ πράσινοι, οἱ κυανοὶ ἢ βένετοι τῶν ὀπί-ων αἰ θορυβώδεις καὶ ἐνίοτε αἱματηραὶ ἔριδες ἐτάραξαν πολλάκις τὴν πόλιν. Καὶ ὅμοιαι φατρῖαι ἐσυστήθησαν ἐν Κων-σταντινουπόλει ἀναγνωρισθεῖσαι, ὅπως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ προσλαθοῦ-σαι δημοτικὸν τινα ὄργανισμὸν, διότι ὠ-νομάζοντο δῆμοι, εἶχον ἐκάστη τὸν δή-μαρχον αὐτῆς καὶ τὸν κατάλογον τῶν μελῶν κατατεθειμένον ἐν τῷ ἐπαρχείῳ τῆς πόλεως. Ὁ κατάλογος ὅμως οὗτος δὲν περιεῖχεν, ὡς φαίνεται, εἰ μὴ τοὺς κυριωτάτους τῶν δημοτῶν. Τοῦλάχιστον, περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρί-δος, ἐπὶ Μαυρικίου τοῦ βασιλέως, οἱ ἐν τῇ βασιλευσῇ ἐγγεγραμμένοι βένετοι ἦσαν 1500, οἱ δὲ πράσινοι, 900, ἐνῶ εἶναι βέβαιον ὅτι πλεῖστοι τῶν κατοί-κων τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατετάσ-σοντο εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν μερίδων τούτων.

Ἄλλ' ἐὰν οἱ ἵπποδρομικοὶ τῆς νέας πρωτευούσης ἀγῶνες διωργανώθησαν, ὡς πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους, καθ' ὁ-μοίωσιν τῶν ἀγῶνων τῆς Ῥώμης, ὁ ἐλ-ληνικὸς χαρακτήρ τῶν κατοίκων τῆς Κων-σταντινουπόλεως καὶ αἱ ἀναμνήσεις ὑπὸ τῶν ὀπίων περιεστοιχίζοντο ἐτροπολό-

γησαν οὐσιωδῶς τὸ πνεῦμα τῆς πανη-γύρεως ταύτης. Τοῦ ἵπποδρόμου τῆς Κων-σταντινουπόλεως οὐδεμίαν ἔννοιαν δύνα-ται νὰ δώσῃ τὸ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐ-τοῦ ἀπλούμενον σήμερον Ἄτ-Μεϊτάν. Τό μὲν πλάτος τοῦ Ἄτ-Μεϊτάν ἐμεινεν ἴσον σχεδὸν τοῦ ἵπποδρόμου, (140—150 βή-ματα,) ἀλλὰ τὸ μῆκος (250 βήματα,) μικρὸν ὑπερβαίνει τὸ τρίτον (690 βήμα-τα) τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου θεάτρου. Πλὴν τούτου τὸ Ἄτ-μεϊτάν εἶναι ἐπίπεδον ἔ-χον μὲν ἀφ' ἐνὸς τὸ περικαλλὲς τζαμίον τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτη, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐλευινά τινα κτίρια, ἐνῶ ὁ ἵπποδρόμος ἦτο ἀμφιθεατροειδὲς σύμπλεγμα λαμ-πρῶν οἰκοδομῶν, βάθρων, κίωνων, ἀγαλ-μάτων, περιτετειχισμένον καὶ ἔχον δια-φόρους πύλας. Ἐκ τῶν ποικίλων τούτων οἰκοδομημάτων καὶ κοσμημάτων, δὲν εἴμ-ποροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα εἰμὴ ὀλίγα τινα, τὰ κυριώτερα. Πρὸ πάντων ἄξιον μνείας εἶναι τὸ λεγόμενον Κάθι-σμα, τὸ μέρος δηλ. ὅπου καθημένοι ὁ αὐτοκράτωρ, ἢ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ οἱ ἐπισημότατοι τῶν ἐν τέλει, ἐθεώρουν τοὺς ἀγῶνας. Τὸ Κάθισμα τοῦτο, τὸ ὁ-ποῖον ὑπεστήριζον καὶ ἐκόσμουσαν εἰκοσι-τέσσαρες ὑπερύψηλοι κίονες, ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵπποδρόμου, περὶ τὴν καλουμένην, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος, Σφεν-δόνην, ἣτις ἦτο τὸ ἔσχατον τοῦ θεάτρου μέρος, ἀντικρὺ τῶν οἰκημάτων τῆς τῶν ἵππων ἀφετηρίας· ὅθεν ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ τέρματος ἢ τῆς νύσσης τοῦ

σταδίου, διὸ ἐκαλεῖτο καὶ *Στάμα*, ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ ἐσταμάτων οἱ ἵπποι τρέχον-τες. Ἐνθεν δὲ καὶ ἔνθεν, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ἵπποδρόμου ἦσαν βαθμηδὸν διατεθειμένα τὰ *Καθίσματα* ἢ *Βάθρα* τῶν Δήμων, τὰ ὅποια ἐκαλοῦντο προσέτι καὶ *Στοαί*, καὶ *Περίπατοι*, καὶ Ἄρα-βάθραι, καὶ κατὰ μετωνυμίαν *Δῆμοι*. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπιμήκους τούτου τέ-τραγώνου ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες καὶ ἴσαν-το πλεῖστα ἔργα τέχνης πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς εἶδους. Ἐκεῖ ὑπῆρχον οἱ περίφημοι τέσσαρες ἐπίχρσοι ἵπποι εἰς ἓνα τῶν ὀπίων, ἔργον ὄντα, ὡς εἰκάζε-ται τοῦ Λυσίππου, ἀπρωρημένον δ' ἔ-χοντα τὸν πόδα, ἀναφέρονται οἱ ἐν τῇ Ἀθολογίᾳ σωζόμενοι οὔτοι στίχοι Μι-χαήλ τοῦ Ψελλοῦ.

Ἐμπνοὺς ὁ χαλκοῦς ἵππος οὗτος ἂν βλέπεις.

Ἐμπνοὺς ἀλλ' ὅπως καὶ φριμάσεται πάχα.
Τὸν πρόσθιον δὲ τοῦτον ἐξαίρων πόδα,
Βαλεῖσε καὶ λάξ, εἴπερ ἔλθης πλησίον.
Δραμεῖν καθορμαῖ, στήθι, μὴ προσεγγίσσης·
Μᾶλλον δὲ φεῦγε, μὴ λάβης τὸ τοῦ λόγου.

Οἱ ἵπποι οὗτοι ἀρπαγέντες ὑπὸ τῶν Λατίνων, ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν πρώτης ἀ-λώσεως, μετεκομίσθησαν εἰς Ἐνετίαν, ὅπου ἄχρι τοῦδε ἴστανται ἐν τῷ προαυ-λίῳ τῆς τοῦ ἀγίου Μάρκου ἐκκλησίας. Ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὔρεν ὡσαύτως ἄσυλον ἢ χαλκῆ ὄφιοει-δῆς τρικέφαλος στήλη, ἐφ' ἣς ἦτο ἐπι-τεθειμένος πάλαι ποτὲ χρυσοῦς τρίπους ἐν Δελφοῖς, ἀμφοτέρω ἀναθήματα τοῦ κοι-

νοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῶν λαφύρων τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, ἢ δὲ στήλη αὕτη, ἢ μετακομισθεῖσα αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, σώζεται ἄχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χώρου, εἰ καὶ δεινῶς ἠκρω-τηριασμένη. Ἐκεῖ πρὸς τούτοις ἴσταντο ἀγάλματα ὀμηρικῶν θεῶν καὶ ἡρώων, πο-λυάριθμοι ἀνδριάντες βασιλέων ἐθνικῶν καὶ χριστιανῶν, μαρτύρων τοῦ Εὐαγγε-λίου, ὑπουργῶν τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους, ἠιόχων, φιλοσόφων, ἰατρῶν, καὶ πλεῖ-στα ἔργα ἐλληνικῆς, ῥωμαϊκῆς καὶ αἰγυ-πτικῆς τέχνης, ἐν οἷς μάλιστα ἐθαυ-μάζοντο ὁ χαλκοῦς Ἡρακλῆς « ἔργον πρῶτον καὶ ὕστατον » τοῦ Λυσίππου, ὁ Καλυδώνιος Κάπρος χαλκοῦς ὡσαύτως, καὶ ὁ χαλκοῦς ἀετὸς ὃν ἔστησεν ἐπὶ στήλης Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, διηρκό-τα μὲν τὰς πτέρυγας, διονυχίζοντα δὲ ὄφιν· καὶ νεῆσιν ἀνέχουσα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔφιππον ἄνδρα στρατιώτην, μη-δενὸς ὑπάρχοντος ἐρείσματος. καὶ Ἄρ-τεμεις, πρὸς ἣν οἱ παλαισταὶ ἐγυμνάζον-το. Ἀλλὰ μακρὸν ἦθελεν εἶναι ν' ἀ-παριθμηθῶσι πάντα τοῦτο δὲ μόνον ἐπι-φέρομεν ὅτι ὁ ἵπποδρόμος ἀπεικόνιζεν ἀ-κριβέστατα ἅπαντα, τοῦλάχιστον τὰ εὐ-γενέστερα στοιχεῖα, ἐξ ὧν συνεκροτεῖτο τὸ ἀνατολικὸν κράτος· διότι ἔβλεπε ἐν-ταῦθα καὶ ῥωμαϊκὰς καὶ ἀνατολικὰς, καὶ ἐθνικὰς καὶ χριστιανικὰς καὶ πρὸ πάν-των ἐλληνικὰς παραδόσεις, ὥστε ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ ἡμέτερος Σπυρίδων Ζαμ-πέλιος ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντι-

νουπόλεως, ὅσονδήποτε ἀμαθείς καὶ ἂν ὑποθέσωμεν αὐτούς, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνωσιν ἀδιάφοροι πρὸς τὴν προγονικὴν εὐκλειαν καὶ χάριν ἐνώπιον τοσοῦτων ζωντανῶν οὕτως εἰπεῖν αὐτῆς μαρτύρων. Ἐτεῦθεν δὲ ἡ αὐτόθι τελομένη πανηγυρίς προσέλαβε πρὸ πάντων ἑλληνικὴν τινα κομψότητα. Οὕτως ἐπὶ παραδείγματός, προσερχομένου τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ἵπποδρομον κατὰ τοὺς ἐν μηνὶ μαῖῳ ἀγῶνας, οἱ πράσινοι ἐχαιρέτιζον αὐτὴν πρῶτον ψάλλοντες.

Ἴδε τὸ ἔαρ τὸ καλὸν πάλιν ἐπανατέλλει. οἱ δὲ Βενετοὶ ἐπανελάμβανον ἀμέσως ἔπειτα·

Φέρον ὑγίαν καὶ χαρὰν καὶ τὴν εὐημερίαν.

Καὶ ἐξηκολούθουν τοιοῦτοτρόπως ἄδοντες ἐν ἀντιφωνίᾳ ἑκάτεροι ἀλληλοδιαδόχως ἀνὰ ἓνα στίχον τοῦ παναρχαίου ἐκείνου δημοτικοῦ ἄσματος, τοῦ ὁποίου Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος δὲν διέσωσε δυστυχῶς εἰς ἡμᾶς εἰ μὴ τὴν ἀρχὴν. Τὰ δὲ χαρίεντα ταῦτα κοσμήματα τῆς πανηγύρεως περιεποιοῦν εἰς τὴν πανηγυρὶν φαιδρότητα ὅπως ἄλλοτρίαν τῶν ἵπποδρομικῶν ἀγῶνων τῆς Ῥώμης. Πλὴν τούτου αἱ ἵπποδρομικαὶ φατρίαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξώκελλον μὲν καὶ αὐταὶ εἰς ἔριδας καὶ διαπληκτισμούς, οὔτινες ἤθελον εἶναι γελοῖοι ἂν δὲν ἀπέβαινον πολλάκις φονικοί· ἀλλὰ προσέλαβον μάλιστα ἀπὸ τῶν μέσων τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος καὶ τινα πολιτικὸν χαρακτήρα. Τῷ ὄντι ἐπὶ Ζήνωνος, ἐπὶ

Ἀναστασίου, ἐπὶ Ἰουστίνου αἱ φατρίαι ἐκείναι ἠγωνίσθησαν πολλάκις ὑπὲρ τοῦ δεινός ἢ δεινός μνηστῆρος τῆς ἀρχῆς, ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ θρησκευτικοῦ ἢ πολιτικοῦ ζητήματος διὰ διαδηλώσεων καὶ στάσεων, ὧν τινες κατήντησαν φοβεραί. Δὲν θέλομεν νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην ἐνέργειαν τῶν ἵπποδρομικῶν φατριῶν σπουδαιότητα πλείονα τῆς προσηκούσης, μηδὲ νὰ ὑπολάβωμεν τὰς φατρίαις ταύτας ὡς ἐκπροσωπούσας ὅπως δὴποτε τὴν ἐθνικὴν θέλησιν ἀπέναντι τῆς ἀπολύτου μοναρχίας, οὔτε ὁ τρόπος καθ' ὃν αὐταὶ συνεκροτοῦντο, οὔτε αἱ ἀφορμαὶ καὶ αἱ περιπέτειαι τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ἐπιτρέπουσι νὰ ἀποδοθῇ εἰς αὐτὰς τοσαύτη ἀξία. Παρατηροῦμεν μόνον ὅτι, ἀντὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς παιδαριώδεις καὶ κτηνώδεις περὶ τῆς νίκης τοῦ δεινός ἢ δεινός χρώματος διενέξεις, ὅπερ συνέβαινεν ἐν Ῥώμῃ ὑπέκυψαν εἰς τὸν ἔμφυτον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους χαρακτήρα καὶ μετεβλήθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς φατρίαις πολιτικὰς, αἵτινες πολλάκις ἐπενήργησαν εἰς τὴν τύχην τοῦ κράτους.

Οὐδεμία τῶν στάσεων ἐκείνων ἀπέβη τόσον ἐναγώνιος καὶ αἱματηρὰ, ὅσον ἡ κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ἐκραγεῖσα, ἣν πρόκειται νὰ ἱστορήσωμεν ἐνταῦθα. Τὴν στάσιν ταύτην ὑπεκίνησε πιθανώτατα πολιτικὴ τις φατρία, ἣτις ἤθελε νὰ ἀναθιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον ἓνα τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Ἀναστασίου. Εἶναι ἀληθές ὅτι συνήθως ἀ-

ποδίδεται εἰς τοὺς μεταξὺ Βενέτων καὶ Πρασίνων διαπληκτισμούς· ἀλλ' οἱ διαπληκτισμοὶ οὗτοι ὑπῆρξαν ἀπλῆ πρόφασις τοῦ κινήματος. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἅμα βασιλεύσας, ἀπεφάνετο διὰ διατάγματος τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ νὰ τιμωρήσῃ πάντας ὅσοι ὠφελοῦμενοι ἐκ τῶν ἵπποδρομικῶν ἐρίδων ἐξώκελλον εἰς κακουργήματα, ἀδιαφόρως εἰς ποῖον χρῶμα ἀνήκον, ἂν συνετάσσοντο δηλαδὴ μετὰ τῶν Πρασίνων ἢ τῶν Βενέτων. Κατηγορεῖται ὅμως ὅτι ἀπέκλινεν οὐδὲν ἤττον πρὸς τοὺς Βενέτους, καὶ σκανδαλωδῶς ἐπροστάτευεν αὐτούς, καταδιώξας τοὺς Πρασίνους, κατ' ἄλλους μὲν διότι ἡ Θεοδώρα ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας εἶχε συμπάθειάν τινα πρὸς τοὺς Βενέτους, κατ' ἄλλους δὲ διότι ἦσαν κρύφα ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς σωζομένους ἔτι συγγενεῖς τοῦ Ἀναστασίου. Ἄλλ' ἡ κατηγορία αὕτη, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς πλείστας κατὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατηγορίας, εἶναι δύσκολον μέχρι τίνος εἶναι ἀκριβής. Εἶδομεν ὅτι ἠπείλησεν ἀμφοτέρας τὰς φατρίαις, καὶ ἐπὶ τέλους θέλομεν ἰδεῖ ὅτι ἐπολιτεύθη ἐξίσου αὐστηρῶς πρὸς ἀμφοτέρας. Ἐν τούτοις, ἐπὶ τοῦ ἵπποδρομικοῦ ἀγῶνος, καθ' ὃν συνέβη ἡ προκειμένη στάσις, οἱ Βενετοὶ ἀναφαίνονται ὁμολογουμένως συμπολιτευόμενοι, αἱ δὲ Πράσινοι, ἀντιπολιτευόμενοι. Ὡστε ὑπῆρξε διαφορὰ τις περὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ· ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη προέκυπεν

ἂν δὲν ἀπατώμεθα, οὐχὶ ἐξ ἰδιαζούσης τινός εὐνοίας τοῦ βασιλέως πρὸς τοὺς Βενετούς, ἀλλ' ἐκ τούτου μᾶλλον ὅτι οἱ Πράσινοι συνετάχθησαν μετὰ τῆς μερίδος, ἣτις ἐπέδιωκε τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν ἐνός τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Ἀναστασίου καὶ ἣτις κυρίως φαίνεται προκαλέσασα τὴν στάσιν ταύτην. Ὁφελήθη δὲ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀφορμὰς τῆς δυσαρρεσκείας ὅσαι ὑπῆρχον κατὰ τῆς κυβερνήσεως, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως, ἣτις ἐπεκράτει ἕνεκα τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ ὃν ἐπεχείρησεν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ὁ Ἰουστινιανὸς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἕνεκα τῶν καταχρήσεων, τῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν καταπιέσεων ἀνωτάτων τινῶν τοῦ κράτους λειτουργῶν,

(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Μεγάλως ἠὺχαριστήθην ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ κόμητος Κωστιλέκη, ῥώσου εὐγενοῦς, ὃν ἐγνώρισα κατὰ τὴν ἐν Πηρισίοις περιοδείαν του. Ἄλλὰ καίτοι μετὰ περιεργείας καὶ εὐχαριστικῆς ἐδῆλεπε τὰ ἡμέτερα, δὲν ἔ-

παυεν ὁμως συγκρίνων αὐτὰ πρὸς τὰ ἐν τῇ πατρίδι του καὶ πολλὰ περὶ τοῦ ἐκεῖ θείου διηγουμένους μοι. Δύο δὲ μῆνας μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἀρξίην του λαβῶν ἐκ τῆς πατρίδος ἐπιστολὴν ἀποφασίζει ὁμέσως νὰ ἐπιστρέψῃ λέγων εἰς ἐμὲ ἐρωτῶντα τὴν αἰτίαν τῆς τοσοῦτον αἰφνιδίου καὶ ταχείας ἐπιστροφῆς τὰ ἑξῆς: « Πρέπει νὰ τῆξεύρης ὅτι ἡ μάστιξ, ἡ μάλιστα βλάπτουσα τὴν πατρίδα ἡμῶν δὲν εἶναι τὸ φύχος καὶ τὰ τούτου παρεπόμενα, ἡ χιών καὶ οἱ πάγοι, ἀλλὰ θηρίον πολὺ μεγαλειότερον, ἢ ὅσον συνήθως νομίζεται, δυνάμει καὶ θηριωδίας ἐκτάκτου, ὁ λύκος, ὅστις κατὰ μεγάλας ἀγέλας καλύπτει καὶ καταστρέφει οὐ μόνον τὰ βόρεια τῆς ἡμετέρας χώρας ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνατολικά. Ἦδη λοιπὸν ἀναγγέλοντές μοι ὅτι ἕνεκα τοῦ ἐπισκήψαντος χειμῶνος πολλὰ ἔχνη αὐτῶν πολλαχοῦ ἀνεφάνησαν, με προσκαλοῦσι νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν κατ' αὐτῶν παρασκευαζόμενον πόλεμον καὶ μάλιστα μοι προσφέρουσι καὶ τὴν ἀρχηγίαν. »

— « Ἀλλὰ γνωρίζω, εἶπον ἐγώ, ὁπόσους κινδύνους θηρεύοντες τὰ θηρία ταῦτα διατρέχετε· διότι δέσαντες πρόβατα ὀπισθεντῆς ἀμάξης, ἐφ' ἧς ἀναβίνετε τρέχετε ἀνὰ τὰ δάση καὶ προσβάλλετε τοὺς προσερχομένους λύκους· ἀλλ' ὅταν οὗτοι ἐπιπέσωσι σωρηδὸν ἐφ' ὑμῶν, τότε τὰ ὄπλα δὲν ἀρκουσι καὶ κινδυνεύετε τὸν περὶ τῶν ὄλων κίνδυνον, ὅπως φωνεύθητε πέντε ἢ δέκα μόνον λύκους. »

— « Θαυμάζω πῶς ὑμεῖς οἱ Παρισίνοι οἱ νοήμονέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ὑποκλινόμενος εἶθε ἅμα καὶ οἱ εὐπιστότατοι· διότι εὐθύς ὡς δημοσιογράφος τις εὐφάντατος ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ ἀναγνωστηρίου του ἀνακοινῶσθ ὑμῖν ὅτι τῷ ἐπῆλθεν, ἀμέσως πείθεσθε εἰς τοὺς μύθους αὐτοῦ καὶ ἐκλαμβάνετε αὐτοὺς ὡς ἀληθῆ ἱστορήματα. — Ἡ παρ' ἡμῖν λοιπὸν θήρα τῶν λύκων οὐ μόνον ἀκίνδυνος εἶναι καὶ ἀποτελεσματικὴ, ἀλλὰ καὶ τὰ μάλιστα εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὴ δι' ὅπερ ἐγὼ προθύμως δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, (καθ' ὅτι μόλις κατὰ τετραετίαν ἢ πενταετίαν τοιαύτη προσέλασις τῶν λύκων γίνεται.) σπεύδω. » Ὅτε δὲ ἐγὼ μετὰ περιεργείας ἠρώτησα αὐτὸν τίς ἄρα ἦτο ὁ ἀληθὴς τρόπος τοῦ θηρεύειν τοὺς λύκους, ἐκεῖνος γελάσας· (Ἔρχου καὶ ἴδε, » εἶπεν.

Οὐδαμῶς βεβαίως σκοπῶν νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν του ὑπέλαβον αὐτὴν ὡς ἀστεῖσμον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθην νὰ πεισθῶ εἰς αὐτὸν καὶ πολλαχῶς διεγείροντα τὴν θήρευτικὴν μου περιέργειαν· καὶ δὴ μετέβην ὁμοῦ εἰς τὰς γαίας αὐτοῦ κειμένας παρὰ τὰ μεθόρια τῆς τῆς Σιθηρίας οὐ μακρὰν τῆς Σταυρουπόλεως. Ἀφοῦ δὲ προθύμως ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς οἱ τῶν περιχώρων γαιοκτήμονες, συνελθόντες ἐκεῖ, ὅπως ἀποτελέσωσι τὴν κατὰ τῶν λύκων φάλαγγα, ὠδήγησαν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς μάχης μέρος, ὅπερ ἐφάνη καταλλήλως ἐκλελεγμένον

πρὸς τὸν τῆς φάλαγγος ἀρχηγὸν καὶ ἐμὸν φίλον κόμητα Κωστιλέτην.

Ἦτο δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο πεδιάς ἐκτεταμένη καὶ χιονοσκεπῆς πρὸς νότον μὲν καὶ ἀνατολὰς ἀχανῆς, πρὸς δυσμὰς δὲ καὶ βορρᾶν περιβαλλομένη ὑπὸ δάσους· οὐδὲν δὲ ἄλλο ἐπὶ τῆς χιονοσκεποῦς ἐκείνης ἐκτάσεως ἐφαίνετο εἰ μὴ πύργος κατεσκευασμένος ἐκ πεπηγμένης χιόνος καὶ ἀνωθεν μόνον ὑπὸ σανίδων καλυπτόμενος. Τοῦ πύργου τούτου τὸ ἐσωτερικὸν ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ δερμάτων ἀρνίων, περιεῖχε τράπεζαν, δέκα καθίσματα καὶ μικρὸν τηλεβόλον. Ταῦτα βλέπων ἐγὼ μετὰ μεγάλης ἀπορίας ἠρώτων τὸν κόμητα Κωστιλέτην, ἀλλ' ἐκεῖνος γελῶν — Ὅα ἴδης μετ' ὀλίγον μοι ἔλεγε. Ἐπιστρέψαντες λοιπὸν εἰς τὴν ἐπαυλίαν αὐτοῦ καὶ ὀπλισθέντες ἅπαντες δέκα τὸν ἀριθμὸν ἕκαστος διὰ δύο πιστολίων καὶ ἑκατὸν φισαγγίων ἐπιστρέψαμεν καὶ ἐτοποθετήθημεν ἐν τῷ ἐκ χιόνος πύργῳ. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἠῤῥξανε τὴν περιέργειάν μου ἦσαν τρία ἀρνία, ἅτινα ἔφερον μεθ' ἡμῶν οἱ ὑπηρέται· ἔχοντες δεδεμένας τὰς σιαγόνας αὐτῶν· ἅμα δὲ τῇ ἀφίξει ἔδησαν αὐτὰ εἰς πασσάλους πέριξ τοῦ πύργου εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μέτρων καὶ δοθέντος σημείου ἔλυσαν τὰς σιαγόνας ὅτε ἐκεῖνα ἤρχισαν νὰ βελάσωσιν.

— Προσοχή! εἶπε τότε ὁ Κωστιλέτης μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς· σκοπεύετε ἡσυχῶς, ἀλλ' ἀποτελεσματικῶς καὶ ἐκ-

στη βολῇ ἄς ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πτώσιν ἐνὸς ζώου. — Ἐγὼ δὲ μετ' ἐκπλήξεως ἤκουον αὐτόν.

Τέλος πάντων ἐνῷ ἐν τῇ ἀχανεῖ ἐκείνῃ καὶ χιονοσκεπεῖ πεδιάδι οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο ἢ ὁ ἡμέτερος πύργος καὶ τὰ τρία θρηνωδῶς ἐκ τοῦ φύχους βελάζοντα ἀρνία, αἰφνης μέλαν τι σημεῖον διακρίνεται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χιονοσκεποῦς δάσους, καὶ μετ' ὀλίγον διεκρίθη ἡ θηριωδὴς αὐτοῦ μορφή, διότι ἦτο λύκος τρέχων εὐθὺ ἐπλησίασε τὸν πύργον ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξακολουθῇ οὕτω, στρέφεται καὶ σχηματίζει εὐρεῖς κύκλους περὶ τὸν πύργον. τὸ δὲ παράδειγμα τούτου καὶ ἄλλοι μιμηθέντες τοσοῦτον ἐπὶ τέλους ἠῤῥξήθησαν, ὥστε δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ μετρηθῶσιν.

Ἐνῷ δὲ οὕτω οἱ λύκοι κύκλους σχηματίσαντες ἐπλησίαζον, παρετήρησα ὅτι εἰς αὐτῶν, τολμηρότερος τῶν ἄλλων, ἐγκυκαλιπῶν τὴν κυκλοτερῆ κίνησιν διὰ μικρῶν λοξοδρομιῶν ἐπλησίαζε τὸ ἀντικρυς ἐμοῦ βελάζον ἀρνίον, καὶ ἐνῷ ἐγὼ ὄλωσ ἀπειρος τῆς τοιαύτης θήρας δὲν ἐτόλμων νὰ πυροβολήσω, πρῶτος ὁ ἀρχηγός. — Πρὸ πάντων προσέχετε νὰ μὴ μᾶς ἀρπάσωσι τὰ δολώματα. — ἐγὼ δὲ θαρρήσας πυροβολῶ. Ὁ λύκος ἐπεσεν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶχεν ἐκπνεύσει· διότι μοι ἐφάνη ἐπὶ στιγμὴν ὅτι προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ· δὲν ἐπρόφθασεν ὁμως ὁ δυστυχής! διότι οἱ περὶ αὐτὸν λύκοι

ἐφορμήσαντες κατεσπάραξαν αὐτὸν καὶ κατήσθιον.

— Πυροβολήσατε κατὰ τῶν ἐσθιόντων εἶπε πάλιν ὁ ἀρχηγός, διότι πρέπει ὅσον οἶδοντε νὰ βραδύνωμεν τὴν εὐωχίαν. Ἐπυροβολοῦμεν λοιπὸν διαρκῶς ἐγώ τε καὶ οἱ δύο πλησίον μου συναδέλφοι, πλείους δὲ τῶν τριάκοντα λύκων ἔπεσον ἐπὶ τῆς χιόνος.

Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐγένετο οὐ μόνον ἄντικρυς ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μερῆ τοῦ πύργου, ὅπου ἕκαστος καλῶς τὸ ἔργον του ἐξετέλεσε· σωροὶ λύκων πανταχοῦ ὑψοῦντο· διότι ὅσῳ τινὲς ἐπιπτον τοσοῦτῳ θηριωδῶς οἱ λοιποὶ σωρηθὸν ἐπέπιπτον κατ' αὐτῶν καὶ κατεσπάρασσον αὐτοὺς καθημαγμένοι μέχρις ὠτων καὶ οὕτως ηῤῥαξαν τὸ ἡμέτερον ἔργον.

Ἄλλὰ ταῦτα δὲν ἦσαν εἰμὴ ἀπαρχαί τῶν μετ' ἔπειτα· διότι ὁ Κωστιλέτης, ὅστις μέχρι τοῦδε διευθύνων μετὰ προσοχῆς ἡμᾶς ὀλίγας μόνον βολὰς ἔρριπτεν, ὡσάκις διέκρινε μεταξὺ τῶν ἄλλων λύκων τινὰ ἐξέχοντα ἢ τὸ μέγεθος ἢ τὸ χρῶμα, αἰφνης ἐτοιμάζει τὸ μικρὸν τηλεβόλον καὶ πληρώσας αὐτὸ τηλεβολεῖ ἐφ' ἐκάστου τῶν τριῶν σωρῶν στρέφων αὐτὸ καταλλήλως. Ἀληθῶς δὲ φρικτὸν τὸ θέαμα ἐκείνο· διότι ἐνῶ ἄφ' ἑνὸς ἀέφωναί τῶν λύκων συνεμιγνύοντο μετὰ τοῦ κρότου τοῦ τηλεβόλου, ἄφ' ἑτέρου ἔβλεπέ τις εἰς ἐκάστην βολὴν ἀπείρους κατὰ σειρὰν πίπτοντας, τοὺς δὲ ἐπιζῶντας ἐφορμῶντας ἐπὶ τοῦ πεσόντος μετὰ

τῶν αὐτῶν πάντοτε κραυγῶν καὶ τῆς αὐτῆς λύσσης.

Ἐσπέρας δὲ ἤδη γενομένης ὁ κόμης Κωστιλέτης κατελθὼν μόνος ἔλυσε τὰ ἄρνια καὶ ὠδήγησεν αὐτὰ εἰς τὸν Πύργον, οὐδόλως φοβούμενος τοὺς ἐπιζῶντας λύκους ὅτινές εἰς τὴν φρικτὴν αὐτῶν εὐωχίαν διδομένοι μόλις ἤγειρον τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδωσι, βεβαιωθέντες δὲ ὅτι δὲν ἐσκόπει νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς, ἐξηκολούθουν τὴν εὐωχίαν των. Ὅρισας δὲ τότε, ὅπως καθ' ἑλθὴν τὴν νύκτα φρουρῶμεν ἐπὶ μίαν ὥραν ἀνὰ δύο καὶ τοποθετήσας τοὺς δύο πρώτους φρουροὺς διέταξε τὴν τράπεζαν καὶ καθίσαντες ἐτρέφαμεν μετ' ὀρέξεως. συγχρόνως δὲ καὶ οἱ λύκοι τὸ αὐτὸ ἐξηκολούθουν ποιοῦντες καὶ μόνον ἐνίοτε φοβιζόμενοι ἐκ τῶν ἡμετέρων φώτων καὶ τῆς παραχῆς ἔβλεπον πρὸς ἡμᾶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἀνὰ δύο ἔλαμπον ἐν τῷ σκότει, ὡς σπινθῆρες.

Ἄλλ' οἱ σπινθῆρες οὗτοι ἐξέλιπον κατ' ὀλίγον προϊούσης τῆς νυκτὸς καὶ ἐγερθέντες τὴν πρώτην οὐδένα ζῶντα λύκον εἶδομεν ὅτε ὅμως ἐδέσαμεν εἰς τοὺς πασσάλους τὰ τρία ἄρνια οἱ λύκοι ἤρχισαν πάλιν νὰ πλησιάζουν εἰς τοὺς κλαυθμηρισμοὺς αὐτῶν, ἀλλὰ πολλῶ ὀλιγώτεροι. Μέχρι λοιπὸν μεσημβρίας ἐφονεύσαμεν καὶ ἐκείνους, ὧν ὁ τελευταῖός ἦτο ἴσως ὁ δυσχιλιοστός.

Ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἑπαυλιν αὐτοῦ ὁ Κύριος Κωστιλέτης, με εἶπε· Νομίζω ὅτι πλέον οὐδὲν περὶ τῆς τῶν

λύκων θήρας σοὶ ὑπολείπεται νὰ με ἔρωτήσης, διότι εἶδες δι' ὁποῖον ἀπαντήσεων ἅπασαι αἱ ἀπορίαι σου ἐλύθησαν.

(Κάρολος Κουρνέρος.)

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

Μεταξὺ τῶν Ἰησοῦτικῶν διατάξεων, ὑπάρχει καὶ κανὼν τοῦ τάγματος, ὅστις ἀπαγορεύει τὴν πλεον τῶν δύο ὥρῶν συνεχῆ μελέτην· διότι ὁ νοῦς τοῦ σπουδαστοῦ ἀποκάμνει καὶ ἔχει ἀνάγκην, ἔστω καὶ μικρᾶς τιμῆς τέρψεως. Ὅταν ὁ Πατάβιος συνέγραφε τὰ *αθεολογικά του Δόγματα*, ἔργον ἐκ τῶν τὰ μάλα σπουδαίων, ἢ μεγαλειτέρα διασκέδασις τοῦ σοφοῦ τούτου πατρὸς ἦτο εἰς τὸ τέλος ἐκάστης δευτέρας ὥρας νὰ στροφογυρίζῃ τὴν ἔδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο διὰ πέντε λεπτά.

Μετὰ συνεχῆ μελέτην ὁ Σπινόζα ἐσυνείθηε νὰ ἐνόηται μετὰ τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἐκατάρκει, καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς ἀτοπωτέρας συνομιλίας. Ὅταν ἦτο μόνος ἐτέρπετο θέτων τὰς ἀράχνας νὰ μάχωνται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην· παρατήρει δὲ τὴν πάλιν των μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἐξεκαρδίζετο γελῶν. Ἄ συνεχῆς σπουδῆ ἀδυνατεῖ τὴν ψυχὴν » παρατηρεῖ ὁ Σε-

νέκας, εὐραίων τὴν πραγματείαν περὶ ἡσυχίας ψυχῆς· « διὰ τοῦτο ὁ νοῦς δέον νὰ παραδίδηται εἰς ψυχαγωγίας τινάς. »

Ὁ Σωκράτης δὲν ἠρυθρία νὰ παίξῃ μετὰ τοὺς παῖδας. Ὁ Κάτων εἰς τὴν φιάλην του εὕρισκεν ἀνακούρυσιν τῶν πόνων τῆς διοικήτεως. « Περὶ στασις » ἀναφέρει ὁ Σενέκας αἴτις τιμᾶ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ἐὰν τὸ ἐλάττωμα δὲν ἀτιμάξῃ τὸν Κάτωνα. » Σοφοὶ τινες διαμοιράζουσι ἀναλόγως τὴν ἡμέραν τῶν μεταξὺ μελέτης καὶ τέρψεως. Ὁ Ἀσίνιος Πόλλιος δὲν ὑπέφερον, ὥστε ὑποθέσεις νὰ τὸν διαταράτουν, διαρκούσης τῆς πρὸς διασκέδασίν του ἀφιερωμένης ὥρας· δὲν ἐπέτρεπε δὲ νὰ ἀνοιχθῆ ἐπιστολὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δύναται νὰ διακοπῆ ἢ πρὸς τέρψιν ὥρα ἀπὸ ἀπρόοπτόν τι. Εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δὲ γερουσίαν ἀπηγορεύετο πᾶσα νέα πρότασις μετὰ παρέλευσιν δέκα ὥρῶν.

Ὁ Tyho Brahe ἐτέρπετο καθαρίζων ὑέλους διὰ πᾶν εἶδος διόπτρων καὶ κατασκευὴν μαθηματικῶν ἐργαλείων. Ἐργασία στενωδῶς συνδεδεμένη μετὰ τῶν σπουδῶν του, ὥστε νὰ θεωρῆται διασκέδασις.

Ὁ D' Andilly ὁ μεταφραστὴς τοῦ Ἰωσήπου, μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ὥρῶν συνεχῆ μελέτην διεσκέδαζε, καλλιεργῶν δένδρα. Ὁ Barelay, συγγραφεὺς τῶν *ΑΓ-geuis*, ἦτον ἀνθολόγος. Ὁ Bazac διε-

σκέδαζε συνάξων ομοιώματα ἰχνογραφημένα. Ὁ Peirese ἐτέρπετο εὐρισκόμενος ἐν τῇ μέσῳ τῶν μεταλλίων του καὶ ἀρχαιολογικῶν του σπανιοτήτων.

Ὁ Ἀβδᾶς de Marolles μὲ τὰ τυπωμένα συγγράμματά του, καὶ ὁ Pollitian ἄδων μετὰ τῆς κιθάρας του. Ὁ Καρτέσιος ἐδαπάνη τὰς μετὰ μεσημβρίαν ὥρας του, συναναστρεφόμενός τινας φίλους του καὶ καλλιερῶν τινα κῆπον — τὴν δὲ πρῶταν καταγίνετο εἰς τὸ Περὶ συστήματος τοῦ Κόσμου σύγγραμμά του, ἐκ διαλειμάτων δὲ ἀνεκουφίζετο ἀνατρέφων εὐώδη τινα ἄνθη.

Ὁ Καρδινάλιος Ριχελιέυς μετὰ τῶν μεγάλων του ἐνασχολήσεων ἐτέρπετο διδόμενος εἰς παντοίας ἀσκήσεις. Πλέον ἢ ἅπαξ ἀνεκαλύφθη δοκιμάζων μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του τίς δύναται πηδῶν νὰ φθάσῃ τὴν ὑψηλοτέραν ἄκραν τοίχου. Ὁ Δουξ τοῦ Γραμμῶν βλέπων ὅτι ὁ Καρδινάλιος ἐμεγαλαύχει περὶ τῶν δυνάμεων του, τῇ ἐπρότεινε νὰ πηδήσῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ ὡς ἀληθῆς αὐλικὸς μετὰ τινος ἀποπειρας, αἴτινες μόλις ἐφθασαν τοῦ Καρδινάλιου, ὡμολόγησαν ἑαυτὸν ἠττηθέντα. Ἐπήδησεν ὡς πολιτικῶς, καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου λέγεται ὅτι ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁ μέγας Σαμουήλ Κλάρκ ἠγάπα τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Πολλάκις εὐρέθη πηδῶν τραπέζας καὶ ἑδρας. Ἰδὼν ποτε δοκησίσοφον ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, εἶπε· Δέον ν' ἀναστειλωμεν τὴν

ψυχαγωγίαν μας, διότι βλέπω μωρὸν ἐρχόμενον.

(ἐκ τοῦ Μέντορος).

ΠΕΡΙ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος κολυμβᾷ μέσα εἰς τὸν ἄερα καθὼς τὰ ὀφάρια κολυμβοῦν μέσα εἰς τὰ νερά. Ὁ ἄηρ αὐτὸς ὀνομάζεται ἀτμοσφαιρικός καὶ περικυκλῶναι ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς γῆς. Καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα ἀποθνήσκουν εὐθὺς ἅμα λείψῃ ὁ ἄηρ οὗτος· ἐπίσης καὶ τὰ δένδρα ὅλα καὶ τὰ φυτὰ μαραίνονται πρῶτον καὶ ἔπειτα ὅλως διόλου ξηραίνονται.

Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἄηρ δὲν φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, τὸν αἰσθανόμεθα ὁμως, ὡς ἄνεμον, ὅταν ἀπὸ διαφόρους αἰτίας ἀρχίσῃ νὰ κινήται. Ὁ ἄηρ οὗτος ἐμπεριέχει δύο συστατικά: τὸ ὀξυγόσιον καὶ τὸ ἄζωτον.

Ὁ ξυγόνον λέγεται ἐκεῖνο τὸ μέρος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀναπνεύουν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα· ἄζωτον δὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀναπνεύουν τὰ φυτὰ. Εἰς ἑκατὸν μέρη ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος περιέχονται 21 μέρη ὀξυγόνου καὶ 79 μέρη ἄζωτου. Τὰ ζῶα εἰσπνεύουν ὀξυγόνον καὶ ἐκπνεύουν ἄζωτον, τὰ δὲ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα εἰσπνεύουν ἄζωτον καὶ ἐκπνεύουν ὀξυγόνον.

Ὁ ἄηρ ἔχει βάρος καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα· τὸ δὲ ὄργανον, μὲ τὸ ὅποιον μετροῦμεν τὸ βάρος αὐτοῦ ὀνομάζεται βαρόμετρον.

Τὸ βαρόμετρον εἶναι μία σανὶς μακρὰ ἕως τέσσερας σπιθαμὰς καὶ πλατεῖα περὶπου πέντε δακτύλους, ἐπάνω εἰς τὴν ὀποίαν ὑπάρχουν στερεωμένα δύο τινά: μία λεκάνη μικρὰ καὶ ἓνας σωλὴν ὑάλινος. Ἡ λεκάνη εἶναι σκεπασμένη καλῶς μὲ δέρμιν (πετσί), εἰς τὸ ὅποιον ὁμως ὑπάρχει ὀπή, διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ ἄηρ· ὁ δὲ σωλὴν καταβαίνει μέσα εἰς τὴν λεκάνην, καὶ τὸ μὲν ἄνω ἄκρον του κλειστόν, τὸ δὲ κάτω ἀνοικτόν. Ἡ λεκάνη ἕως τὸ ἥμισυ εἶναι γεμάτη ὑδράργυρον, ὁ ὅποιος πιέζεται ἀπὸ τὸν ἄερα, χώνεται μέσα εἰς τὸν σωλὴνα καὶ ἀναβαίνει ὑψηλὰ 60 ἕως 80 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δεικνύει τὸ βάρος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, δηλ. ὁ ἄηρ εἶναι τόσο βαρὺς, ὥστε δύναται μὲ τὸ βάρος του τοῦτο νὰ ὑψώσῃ μίαν στήλην ὑδραργύρου ἕως εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψος. Τὸ βάρος αὐτὸ ὁμως δὲν μένει πάντοτε τὸ αὐτό. Ἄλλοτε εἶναι μεγαλιότερον καὶ ὑψώνει τὸν ὑδράργυρον ἕως τὸν ἀρ. 80, ἄλλοτε δὲ μικρότερον καὶ τὸν ὑψώνει μόνον μέχρι τοῦ ἀρ. 60. Ἄν ὁ ἄηρ δὲν ἦτο βαρὺς ὁ ὑδράργυρος δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην διόλου νὰ ὑψωθῇ μέσα εἰς τὸν σωλὴνα, ἀλλὰ θὰ εἰσέρχετο εἰς αὐτὸν μόνον ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ γεμίσῃ ἐκεῖνο τὸ μέρος του, τὸ ὅποιον εἶναι βυθι-

σμένον μέσα εἰς τὸν ὑδράργυρον τῆς λεκάνης.

Ὅταν ὁ ὑδράργυρος τοῦ σωλῆνος ἀναβαίνει περισσότερον, τόσο καλλίτερον καιρὸν δεικνύει ὅτι θὰ ἔχωμεν· ἐξ ἐναντίας δὲ ὅσον περισσότερον καταβαίνει, τόσο μάλλον δεικνύει ὅτι ὁ καιρὸς κλίνει εἰς τὴν βροχὴν. Ὡστε ὁ ἀτμοσφαιρικός ἄηρ εἶναι ἐλαφρότερος, ὅταν ὁ καιρὸς κλίνει εἰς τὴν βροχὴν, καὶ βαρύτερος, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλός.

Ἡ σανὶς τοῦ βαρομέτρου πλησίον εἰς τὸν σωλὴνα εἶναι διηρημένη ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω εἰς 80 ἴσα μέρη, διὰ νὰ φαίνεται καλὰ πόσον ἀναβαίνει ἢ πόσον καταβαίνει ὁ ὑδράργυρος.

Τὸ βαρόμετρον, τὸ ὅποιον ἔχει τὸ σχῆμα τῆς λεκάνης ὀνομάζεται βαρόμετρον διὰ λεκανίδος· ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ δύο ἄλλα, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ ἐν λέγεται σιφωνοειδὲς βαρόμετρον, τὸ δὲ ἄλλο βαρόμετρον διὰ θαμοδείκτου.

Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ σωλῆνος, εἰς τὸ μέρος τῆς σανίδος ὑπάρχει θερμομέτρον, τὸ ὅποιον πάντοτε εὐρίσκεται προσηλωμένον ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ βαρομέτρου· ἀλλὰ περὶ τούτου ἄλλοτε.

4.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς ὄλους εἶμαι μισητὴ
τὴν λύπην μου κ' ἐγὼ αὐτὴ
εἰς τὴν ἀρχὴν δεικνύω·
Δὲν μ' ὠφελοῦν τὰ ἄνθη μου
δὲν παραινεῖ τὰ πάθη μου
ἢ χάρις ἢ ἐγκλείω.
ζ. ξ. ψ.

Λύσις τοῦ προηγουμένου αἰνίγματος.

Πέτρα—χείλη—Πετραχειλί.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

Ἐξεδόθη πρὸ καιροῦ ὑπὸ τὸν τίτλον
« Περιοδεῖται ἐν Περσίᾳ » εἰς μέγα ὄγδον
σχῆμα ὑπὸ τοῦ κ. I. Μηλιοπούλου ἐπι-
τετραμμένου ἐπὶ τῆς βιβλιοκρισίας τῶν
τελωνείων Γαλατῶ, σύγγραμμα τερπνὸν
καὶ ὠφέλιμον διὰ πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ
μάθῃ τὰ κατὰ τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου
Βασιλέως. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο συν-
τεταγμένον ἐπὶ τῆ βάσει δύο συγ-
γραφῶν τοῦ Ῥώσου περιηγητοῦ Σολτι-
κῶφ καὶ τοῦ Γάλλου P. A. Jaubert
οὐδόλως ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν, ἣν ἐ-
κάτερος τῶν δύο τούτων περιηγητῶν ἐ-
βάδισε, τοῦ μὲν Ῥώσου περιγράφοντος
τὰς ἀπὸ Πετροπόλεως μέχρι Τεχεράνης
διηκούσας χώρας, τοῦ δὲ Γάλλου τὰς
ἀπὸ Κων]πόλεως μέχρι τῆς αὐτῆς πόλεως,
ἀλλ' ἀρχόμενον ἀπὸ Πετροπόλεως καὶ τῶν
μεταξὺ χωρῶν μέχρι τῆς πρωτεύουστος τῆς
Περσίας ἐπιστρέφει δι' ἐτέρας ὁδοῦ ἐκ
Τεχεράνης διὰ Τραπεζοῦντος εἰς Κων]-

πολιν. Ἡ δὲ περιγραφὴ τῶν ἀπὸ Ἀργυρου-
πόλεως μέχρι Κων]πόλεως χωρῶν εἶναι
ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ ἀκαμάτου I. Μη-
λιοπούλου, ὅστις ἀνατρέξας εἰς πολλοὺς ἀρ-
χαίους καὶ νεωτέρους συγγραφεῖς συνε-
πλήρωσε τὸ ὅλον ἔργον διὰ τῆς προσθή-
κης τῶν διαφόρων ἱστορικῶν καὶ χωρο-
γραφικῶν αὐτῶν γνώμων περὶ ἐκάστης
χώρας. Ἀφιέρωται δὲ τὸ ἔργον τῷ ἡμε-
τέρῳ συμπολίτῃ Γεωργίῳ Κακουλίδῃ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Ἀφίκετο τὴν παρελθούσαν ἐβδο-
μάδα ἐξ Εὐρώπης μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐ-
τοῦ κ. Ἐλένης Θεοφυλάκτου ὁ διδάκτωρ
τῆς ἱατρικῆς κ. Ἀδαμάντιος Α. Ἐφραιμί-
δης, ἐπὶ τριετίαν συμπληρώσας τὰς σπου-
δὰς αὐτοῦ [ἐν Περσίῳ]. Διὰ τῆς ἀφί-
ξεως καὶ τοῦ νέου τούτου Ἀσκληπιάδου ὁ
κύκλος τῶν ἐπιστημόνων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ
πόλει εὐρύνεται καὶ ἡ πατρὶς μετ' ἐνδομύ-
χου χαρᾶς χαιρετίζουσα τὰ ἑαυτῆς τέκνα,
ἐγκαλλώπισμα καὶ σέμνωμα αὐτῆς, φιλο-
στόργως ὑποδέχεται καὶ φιλοξενεῖ ἐν τοῖς
κόλποις αὐτῆς.

— Τηλεγραφικῶς ἠγγέλη ἡ ἀναγνώ-
γνώρισις ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως
τοῦ διευθύνοντος τὸ Ἑλλην. Προξενεῖον
κ. Ἀνδρέα Τριανταφυλλίδου.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγέ-
νοντο αἱ ἐνάρξεις τῶν ἐξετάσεων τοῦ
Φροντιστηρίου ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ
Πανιερότητος τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν

κ. Γρηγορίου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐξετα-
στικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀκροατηρίου ὀλι-
γαριθμοτέρου πρᾶς ποτε ἀπαγγείλαντος
δὲ τὴν νενομισμένην λογοδοσίαν τοῦ διευ-
θυντοῦ τῶν σχολείων κ. I. K. Βεργάδη
ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις ἀπὸ τῆς ἀνωτέ-
ρας τάξεως καὶ κατὰ σειρὰν ἐξηκολούθη-
σαν καθ' ὅλην τὴν παρελθούσαν ἐβδομά-
δα, χθὲς δὲ ἐπερατώθησαν ἅπασαι ἢ
ἀπονομῆ τῶν ἐνδεικτικῶν ἐγένετο συγχρό-
νως περατομένων τῶν ἐξετάσεων ἐκά-
στης τάξεως.

— Περὶ Σουρμένων δυστυχῶς καὶ πε-
ρὶ τῶν σχολειακῶν αὐτῶν πραγμάτων
δὲν ἔχομεν νὰ μεταδώσωμεν πληροφορίας,
ὡς ἠλπίζομεν. Ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ,
ὅπου ὁ συναισθημὸς ἐγένετο λίαν ἀραιὸς
καὶ ἀναγκάζονται ὡς ἐκ τούτου πολλὰ
συναικίαι ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως νὰ συν-
τηρῶσιν ἴδια σχολεῖα, ὑπάρχουσιν ἐξ ἄλ-
ληλοδιδασκτικῆς σχολαί, ἐν κεντρικῶν
συνδιδασκτικῶν τμημάτων καὶ ἐν κεντρικῶν
ἐλληνικῶν σχολείων, ἔχον τριετὴ σει-
ρὰν μαθημάτων καὶ τρία ἕτερα ἀλλη-
λοδιδασκτικὰ ἰδιοσυντήρητα· ἀλλ' ἐκτὸς
τοῦ Διευθυντοῦ τῶν σχολείων κ. Χαράλ.
Δημητριάδου οὐδεὶς ἕτερος ἰκανὸς διδά-
σκαλος φέρεται ἐπαξίως τὸ ὄνομα, πρὸ πάν-
των δὲ εἰς τὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ σχο-
λεῖα τὸ πλεῖστον διδάσκουσι διδάσκαλοι
ἀμαθεῖς καὶ ἀστοιχείωτοι ἐν πολλοῖς·
διότι ἡ ἔλλειψις μονίμων καὶ τακτικῶν
πόρων παρεμποδίζει τὴν συντήρησιν ἰκα-
νῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἄρσιν πολλῶν
ἄλλων ἐλλείψεων· οἱ δὲ ἐνταῦθα καὶ
κατὰ τὸ Βατοῦμ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγκατε-
στημένοι Σουρμενῖται σπουδαίαν συν-
δρομὴν καὶ ὑποστήριξιν ὑπὲρ τῶν σχο-

λείων αὐτῆς δὲν προσήνεγκαν· ἐγένον-
το μόνον μονομερεῖς τινες ἀπόπειραι
πρὸς καταρτισμὸν προσοδοφόρων κτη-
μάτων ὑπὲρ τῶν σχολείων, ἀλλὰ
καὶ αὐταὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐντυ-
πήσαν. Εὐχόμεθα, ὅπως γενναιω-
τέρως τις ἀπόφραξις καὶ συντονωτέρα
ἐνέργεια ὑπὲρ τῶν σχολείων Σουρ-
μένων γίνεται παρὰ τῶν τέκνων τῆς
κωμοπόλεως ταύτης, ὧν τινα καὶ εὐ-
ποροῦσι μάλιστα καὶ ἠδύναντο πολλὰ
ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν νὰ διαθέ-
σωσι καὶ πλείοτερα νὰ πράξωσι.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ ἀξιόλο-
γος νέος κ. Ἐρμόφιλος Σουλιᾶδης δια-
τρίψας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τετραμηνίαν
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δὲ ὁ κ. Δημο-
σθένης Οἰκονομίδης, τελειόφοιτος τῆς
Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.

— Ἐκ Βατοῦμ ἀφίκοντο πρὸ ἡμερῶν οἱ
κύριοι Ἀπόστολος Θεοφυλάκτου καὶ Ἰω-
άννης Σωκράτης· ἐκ Ῥωσσίας δὲ ὁ
κ. Ἀναστ. Μελίδης.

— Καθ' ἃ ἐκ Βατοῦμ γράφουσιν ἡμῖν
ἐγένοντο τὴν 17 λήγοντος αἱ γραπταὶ
καὶ τὴν ἐπιούσαν αἱ προφορικαὶ ἐξε-
τάσεις καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ Ἑλ-
ληνικῆς σχολῆς, ἣν ἡ παρεπιδημοῦσα ἐ-
κεῖ Ἑλληνικὴ κοινότης λίαν ἀξιεπαίνως
συντηρεῖ, διδασκομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς
Ῥωσικῆς γλώσσης. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ δι-
δασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ
σχολῇ ταύτῃ καταστῆ εὐρύτερα καὶ ἡ
ὑπάρχουσα ἤδη πρώτη τάξις τοῦ ἑλλη-
νικοῦ σχολείου προαχθῆ εἰς δευτέραν ἀ-
ναλόγως τῶν πόρων καὶ τῶν πνευματι-
κῶν ἀναγκῶν τῆς ὁμογενοῦς ἐκεῖ κοινό-
τητος.

— Ἀφίκετο ἐκ Τριπόλεως ὁ κ. Ἰ. Λευίτης διευθυντὴς τῆς ἐκεῖ δημοτικῆς σχολῆς. Καθ' ἃ ἀσμένως πληροφοροῦμεθα τὰ ἐν Τριπόλει σχολεῖα ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἰσχυρὰν ὑποστήριξιν, ἣν τυγχάνουσι παρὰ τῆς οἰκογενείας Μαυρίδου καὶ τὴν σχολαρχίαν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνοδιδασκάλου Χ' Ἰ. Ἐλευθεριάδου λειτουργοῦσιν ἄριστα καὶ βαδίζουσιν ἀπροσκόπτως τὴν τακτικὴν αὐτῶν πορείαν.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Μεκτουπσῆς τοῦ Βιλαετιοῦ Φεχμη' Ἐφέντης διατρίψας ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἐπὶ διμηνίαν.

— Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς Κερασούντα ὁ ἰατρός κ. Α. Χρηστίδης προσκληθεὶς τηλεγραφικῶς διὰ ἰατρικὸν συμβούλιον.

— Ἀναγινώσκουμεν ἐν τῷ Νεολόγῳ. α Ἐπανελήθη ἡ ἐκδοσις τοῦ καλοῦ περιοδικοῦ τῆς Τραπεζοῦντος *Εὐξείνου Πόντου* μετὰ ὀλιγόμηνον διακοπὴν προκληθεῖσκαν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐφοδιασθῇ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ κ. Δ. Ξιφιλίνος διὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας τῆς κυβερνήσεως διὰ τὸ τυπογραφεῖόν του. Ὁ κ. Ξιφιλίνος ἐκφράζει ἐπὶ τούτῳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν καὶ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς συνεργήσαντας εἰς τοῦτο καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν κ. Ἰ. Μηλιόπουλον.

Ὁ *Εὐξείνος Πόντος* εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ δεύτερον τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος, περιττὸν δὲ θεωροῦμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι ἄλλοτε εἶπομεν, ὅτι δηλαδὴ ἐπιβάλλεται ἡ ὑποστήριξις τοῦ περιοδικοῦ τούτου, τὸ ὅποῖον μεγάλως προώρισται νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἐν Πόντῳ ἀδελφοὺς ἡμῶν. »

Ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας τῷ Νεολόγῳ διὰ τὰς συμπαθεῖς περὶ τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ κρισεῖς αὐτοῦ, ὅσον δὲ τὸ καθ' ἡμᾶς θέλομεν ἐξακολουθήσει παντὶ σθένει ἐπιδιώκοντες τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ὃν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως προθέμεθα, τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ὑπόδειξιν τῶν χρηζόντων συντόνου ἀρωγῆς καὶ φροντίδος πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν καὶ ἀνύψωσιν τῶν εκπαιδευτικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων τῆς φίλης πατρίδος.

— Τὴν νύκτα τῆς πέμπτης πρὸς τὴν παρασκευὴν περὶ τὴν 8¹/₂ ἄν ὥραν τουρκ. ἐγένετο αἰσθητὸς ἐλαφρὸς ὑποχθόνιος σεισμός.

— Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἐγένετο αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα τουρκικοῦ Γυμνασίου Ῥουσιδιέ.

— Αὔριον τελεῖται ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου Ἀναστασίου Κυτρίδου, ἐνὸς ποτε τῶν χρηστοτέρων ἡμῶν συμπολιτῶν. Καθ' ὃν χρόνον ἡ πατρίς διερχομένη τὰς παρούσας περιστάσεις, ἠσθάνθη εἰς ἑκάστοτε τὴν ἔλλειψιν ἱκανῶν ἀνδρῶν πρὸς διοίκησιν τῶν κοινοτικῶν αὐτῆς πραγμάτων, ἡ στέρησις ἀνδρὸς, οἷος ἦτο ὁ Ἀναστάσιος Κυτρίδης καθίσταται ἐπαισθητοτέρα, καὶ ὁσημέραι βαθυτέρον συναίσθανόμεθα ὁπόσον ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρὸς ἀφῆκε κενὸν δυσαναπλήρωτον. Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Αὔριον Κυριακὴν ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ χωρίου Πολίτα
τελοῦμεν Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μα-
καρίτου συζύγου, πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἀναστασίου Κυτρίδου.

Προσκαλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, ὅπως συνενώτῳσι μεθ' ἡμῶν τὰς
δεήσεις των πρὸς τὸν Ὑψίστον.

Ἡ τεθλιμμένη σύζυγος.

Τὰ τέκνα

Οἱ ἀδελφοί

Ὁ διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς κ. Ἀδαμάντιος Ἐφραιμίδης, ἐπανακάμφας
ἀρτίως ἐκ Παρισίων, δέχεται ἐπισκέψεις ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, κειμένη ἀπέ-
ναντι τοῦ Ἑρωσικοῦ Προξενείου ἀπὸ τῆς 5—7ης ὥρας τουρκιστ. οἱ δὲ ζη-
τοῦντες αὐτὸν δι' ἐπισκέψεις κατὰ τὰς λοιπὰς ὥρας εὐρίσκουσιν αὐτὸν ἢ εἰς
τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἢ εἰς τὰ ἀνεγνωρισμένα τῆς πόλεως φαρ-
μακεία.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ μετζ.	3.	Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
» ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ :	4.	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
» Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῳ »	5.	Παράδων 60.